

10.s.e.trinitatis - 17. august – Matt
11,16-24.

”Hvorfor danser I ikke bare efter min pibe? Ja, hvis I gjorde det, spillede efter min taktstok, ville alt være meget bedre”.

En fristende tanke, at andre bare skal følge mig og gøre, som jeg siger. Men en forkert tankegang, påpeger Jesus i evangeliet i dag, for vi mennesker er fulde af fordomme og ofte snæversynede.

I har, siger Jesus, så let ved at dømme andre inde og ude. Jesus oplevede det på egen krop, hvordan folk tog afstand fra ham, fordi han spiste sammen med samfundets ildeset og udstødte, tolderne og synderne. Og han havde desuden iagttaget på nærmeste hold, hvordan folk pegede fingre af Johannes Døbereren og skød ham til siden med ord

om, at en sådan vildmand måtte være en galning.

Det kan godt være, vi indimellem kan tænke i vores indre, at vil andre mennesker bare rette ind efter mig, så ville alt være godt, men det vil – som Jesus påpeger - blive en meget lille, fordomsfuld og snæver verden, hvis det var tilfældet.

α

Det er så let udelukkende at se alting bare med sine egne øjne og briller, og indrømmet det er svært at forskyde sit eget perspektiv og få åbnet sin horisont.

Derfor er det også så godt at komme i kirke. Blot det at træde ind i kirkens rum og være i et hus bygget til andet og mere end os selv, rykker centrum i mig. Jesu ord både vækker og flytter, ja vender om

og giver nye perspektiver på liv og død, på verden, på min selvopfattelse og synet på min næste. En anden verden møder os her i kirken. En verden, som altid større end min egen slægt, familie og venner, og som samtidig kalder mig til at se på det konkrete liv med kærlighed og forståelse, at jeg også har ansvar. I kirken (og det uanset hvor lille kirken er) åbner der sig en himmel over det enkelte menneskes liv. Her bliver vores liv sat i de rette proportioner.

Jeg går ikke mindre sårbar ud fra kirken igen, men alligevel og altid både helet og håbefuldt. Her i kirken rykkes vi ud af slægtens verden og ind i Guds verden, dvs. ind i en verden og et liv, hvor ansvar og tro, kærlighed og håb har første rang. Her er det også, vi bliver styrket - med et ord fra epistellæsningen i dag, fra hebræerbrevet, om indtil det sidste urokkeligt at holde fast ved den tillid, vi

havde i begyndelsen. Denne tillid handler ikke om, hvad vi selv – hver især - kan mobilisere af tillid og andre dyder af os selv, men om det grundlag, vi lever på og lever ud af: Guds skaberkraft, kærlighed og nåde.

✘

Jeg var for mange, mange år siden med til at opføre en kantate over nogle verselinier af digteren Thøger Larsen. En linie, et spørgsmål har prentet sig ind i mig fra dengang. Spørgsmålet lyder: "Hvor er min lille kerne?" Jeg genkender spørgsmålet og forstår længslen efter at finde sig selv. Men pointen, som jeg lærer netop af Jesu ord idag, er, at denne kerne ikke skabes ved, at verden danser efter min pibe, ved at jeg er i centrum og ved at verden retter ind efter mig, mit normsæt og min

tankegang. Tværtimod! Kernen er mig givet af Gud, i og af relationen til Gud og min næste. Tilliden vokser af, at Gud fra begyndelsen har vist, at han holder fast i os og fortsat knytter bånd mellem ham og os.

I Jesu navn. Amen